

Arrest

nr. 220 568 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Er wordt op 15 november 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld nadat verzoeker betraapt werd op de verkoop van verdovende middelen. Op 16 november 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Diezelfde dag wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: J. (...)

voornaam: O. (...)

geboortedatum: 01.01.1986

geboorteplaats: Serrekunda

nationaliteit: Gambia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 15.11.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op verkoop van verdovende middelen (pv nr AN.60.LB.136560/2018).

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd door de politie van Antwerpen gehoord op 16.11.2018 en verklaarde dat hij in België een duurzame relatie heeft met de negen jaar oudere R. A. (...) (°24.05.1977), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 14.06.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw R. (...).

Op 20.10.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene op 25.11.2016 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg werd op 30.05.2017 ongegrond verklaard.

Op 9.08.2017 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de Stad Antwerpen met Mevr. R. (...).

Op 29.08.2017 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene heeft ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen deze weigering tot voltrekking van het huwelijk werd op 17.05.2018 ongegrond verklaard.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en van voltrekking huwelijk, en de vewerping van de beroepen hiertegen door de Rechtbank van Eerste Aanleg, vormen een sterke contra-indicatie

inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.11.2016 (bijlage 20 van 18.11.2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 15.11.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op verkoop van verdovende middelen (pv nr AN.60.LB.136560/2018).

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.11.2016 (bijlage 20 van 18.11.2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 15.11.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op verkoop van verdovende middelen (pv nr AN.60.LB.136560/2018).

Betrokkene werd door de politie van Antwerpen gehoord op 16.11.2018 en verklaarde dat hij in België een duurzame relatie heeft met de negen jaar oudere R. A. (...) (°24.05.1977), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 14.06.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw R. (...). Op 20.10.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene op 25.11.2016 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg werd op 30.05.2017 ongegrond verklaard.

Op 9.08.2017 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de Stad Antwerpen met Mevr. R. (...). Op 29.08.2017 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene heeft ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen deze weigering tot voltrekking van het huwelijk werd op 17.05.2018 ongegrond verklaard.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en van voltrekking huwelijk, en de vewerping van de beroepen hiertegen door de Rechtbank van Eerste Aanleg, vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd gehoord op 16.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en zegt dat hij niet wil terugkeren naar Gambia omdat hij hier bij Mevrouw R. (...) wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Gambia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 16.11.2018 en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.11.2016 (bijlage 20 van 18.11.2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Gambia."

Tweede bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : J. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum : 01.01.1986
geboorteplaats: Serrekunda
nationaliteit: Gambia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.11.2016 (bijlage 20 van 18.11.2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 15.11.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op verkoop van verdovende middelen (pv nr AN.60.LB.136560/2018). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.11.2016 (bijlage 20 van 18.11.2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd door de politie van Antwerpen gehoord op 16.11.2018 en verklaarde dat hij in België een duurzame relatie heeft met de negen jaar oudere R. A. (...) (°24.05.1977), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 14.06.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw R. (...).

Op 20.10.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene op 25.11.2016 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg werd op 30.05.2017 ongegrond verklaard.

Op 9.08.2017 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de Stad Antwerpen met Mevr. R. (...). Op 29.08.2017 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene heeft ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen deze weigering tot voltrekking van het huwelijk werd op 17.05.2018 ongegrond verklaard.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en van voltrekking huwelijk, en de vewerping van de beroepen hiertegen door de Rechtbank van Eerste Aanleg, vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd gehoord op 16.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Gambia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 16.11.2018 en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 15.11.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op verkoop van verdovende middelen (pv nr AN.60.LB.136560/2018). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

Op 12 januari 2019 werd verzoeker gerepatriëerd naar Banjul, Gambia. Uit het verslag vertrek blijkt dat verzoeker zonder verzet is vertrokken. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft volledige uitvoering gekregen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden. De advocaat van verzoeker stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de tweede bestreden beslissing. Het middel luidt:

“schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM. Verzoeker kreeg een bijlage 1 sexies (inreisverbod) betekend. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Gambia en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. Verwerende partij schuift het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner aan de kant gezien verzoeker reeds tot twee maal toe een procedure opstartte bij de gemeente om zijn relatie officieel te laten erkennen m.n. een wettelijke samenwoning en een aanvraag tot huwelijk. Beide aanvragen werden geweigerd waarna beroep werd aangetekend voor de Familierechtbank. Verzoeker heeft ondertussen reeds jaar en dag en nog steeds een relatie met Mevr. R. (...). Hier dient dan ook rekening mee gehouden te worden. Dat hun duurzame relatie ook niet kan in twijfel getrokken worden. Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Wordt verzoeker geacht zijn partner achter te laten?! Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is! Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen. Zo blijkt uit het administratief dossier immers zeer duidelijk dat verzoeker samen met zijn partner een effectieve gezinscel vormt. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Tenslotte houdt beslissing ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is, niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen en dus een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat verwerende partij met een paar zinnen motiveert waarom er geen duurzame gezinscel kan aanvaard worden nl. "de weigering van registratie van wettelijke samenwoning en van voltrekking huwelijk, en de verwerping van de beroepen hiertegen door de Rechtbank van Eerste Aanleg, vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt." Dit is geenszins een contra-indicatie. Bij de weigering van het huwelijk werd dezelfde motivering gebruikt als bij de weigering tot wettelijke samenwoning terwijl deze aanvragen minstens één jaar na elkaar werden ingediend. Dat verzoeker en partner nog steeds samenwonen en een hechte relatie hebben en hun verdere toekomst samen wensen door te brengen. Er heeft, naar aanleiding van de feiten waarvoor hij werd gearresteerd, een huiszoeking plaatsgevonden in de woning waar verzoeker en zijn partner verblijven. Verzoeker had hiervoor toestemming gegeven en de sleutel meegegeven met de agenten, waar zij ook de partner van verzoeker, Mevr. R. (...), hebben aangetroffen. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, geleet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Vervolgens schendt deze

beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is. Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval." Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen. Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van driejaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen." De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, waardoor hij niet in staat is om zijn relatie met mevr. R. (...) verder te zetten. Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

2. Schending van het art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is doch weigert hier rekening mee te houden gezien de procedures voor de Familierechtbank. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt. Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen. Dat een eventuele terugkeer van verzoeker wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. (...). Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner. Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. De duurzaamheid van zijn relatie met zijn partner wordt volledig genegerd en afgedaan als niet bestaande zonder enige controle en/of afweging. Dat voldoende stukken bestaan om de oprechtheid en duurzaamheid aan te tonen, dat hierover geoordeeld is zonder haar te horen en haar de kans te geven dit alles aan te tonen en de stukken te voegen. Dat er dan ook nooit een belangenafweging kan gemaakt zijn. Dat verzoeker in België zijn partner heeft waarmee hij al meerdere jaren samenwoont en waarop hij kan terugvallen. "

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent de duurtijd van het opgelegde inreisverbod. De tweede bestreden akte bevat met name de volgende motivering:

“Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.11.2016 (bijlage 20 van 18.11.2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd door de politie van Antwerpen gehoord op 16.11.2018 en verklaarde dat hij in België een duurzame relatie heeft met de negen jaar oudere R. A. (...) (°24.05.1977), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 14.06.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw R. (...).

Op 20.10.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene op 25.11.2016 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg werd op 30.05.2017 ongegrond verklaard.

Op 9.08.2017 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de Stad Antwerpen met Mevr. R. (...). Op 29.08.2017 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene heeft ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen deze weigering tot voltrekking van het huwelijk werd op 17.05.2018 ongegrond verklaard.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en van voltrekking huwelijk, en de vewerping van de beroepen hiertegen door de Rechtbank van Eerste Aanleg, vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd gehoord op 16.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Gambia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 16.11.2018 en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de

omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 15.11.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op verkoop van verdovende middelen (pv nr AN.60.LB.136560/2018). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Deze motivering is afdoende en zij stelt de verzoeker in staat om de redenen te kennen waarom voor een inreisverbod van drie jaar werd geopteerd. De verzoeker toont ook niet concreet aan waarom deze vaststellingen niet pertinent zouden zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De loutere bewering dat de motieven niet pertinent zijn, volstaat uiteraard niet om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het loutere betoog dat er nog steeds sprake is van een relatie, doet geen afbreuk aan de motieven van de beslissing. Hierbij werd rekening gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning, waarvan de registratie, na negatief advies van het Parket op 20 oktober 2016, door de stad Antwerpen werd geweigerd. Er werd tevens op gewezen dat het beroep ongegrond werd verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg op 30 mei 2017, wat niet betwist wordt door verzoeker. Vervolgens werd ingegaan op het huwelijksdossier dat op 9 augustus 2017 werd ingediend bij de stad Antwerpen, de beslissing tot weigering van voltrekking van het huwelijk en het daartegen ingediende beroep dat op 17 mei 2018 ongegrond werd verklaard. Ook die gegevens worden niet betwist door verzoeker. Gelet op de negatieve vonnissen ten aanzien van verzoeker en zijn vermeende relatie, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur stelt dat er sprake is van een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

De gemachtigde besluit dat de weigering om het huwelijk te voltrekken een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over het voorgenomen huwelijk. Indien verzoeker het niet eens is met die beoordeling, dient hij aan te tonen waarom er geen contra-indicatie zou zijn. Hij beperkt zich dienaangaande tot een loutere

niet-verifieerbare bewering dat hij wel degelijk een duurzame relatie heeft. Dergelijk betoog is niet voldoende om afbreuk te doen aan de vaststellingen uit het administratief dossier.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Nu de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, blijkt niet dat deze er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC